

RAGTIME RAMPAL

A finals del pasat mes de Novembre, passeant-me per les carrers, vaig veure un cartell anunciant un concert del cèlebre flautista francès Jean Pierre Rampal que devia tenir lloc al Palau el dia 5 de Desembre. A part de unes obres de Von Weber, Mozart, Schubert i Czerny, el cartell indicava que Rampal anava a tocar un "Jazz Rag" de Scott Joplin.

Conocia ja per el disc els escarceos que Rampal havia fet amb el jazz, me refereixo al disc molt divertit realitzat en col·laboració amb el pianista de jazz francès, Claude Bolling. Així és que, mogut per la curiositat i per el meu amor al ragtime, me encaminé al Palau el dia 5 de Desembre a les 9 de la nit.

Segun el anunciat, Rampal toco a la primera part les obres clàssiques de Von Weber (Sonata en Re), Mozart (Sonata en Do) i Czerny (Grand Duo Concertante). En la segona part interpretó una Sonata de Schubert, acompanyat, com en la primera part, per el pianista John Steele Ritter. Una vegada terminada esta peça i apagats els aplausos, apareixeren en escena el tuba Paco Gil i el drummer Xavier Joaquín i col·locaren un micrò del qual se apoderó Rampal.

Con gran sorpresa i deleite per part meua, el gran flautista feu un elogi encendit de Joplin i la seua música, explicó al públic un poc desconcertat de que no havia "música llegera" sino música bona o mala i després toco no un "Jazz Rag" de Joplin —peça que per el demés no existe— sino set magnífiques composicions del rei del ragtime, "Elite Syncopations", "The Entertainer", "Cleopha", "Bethena", "The Great Crush Collision March" i "The Ragtime Dance". Com bis interpretó un deliciós preludi de Gershwin. El èxit vaé clamorós. Havia un parell de silbidos, procedents, supongo, de uns melòmanos "long hair" pero foren pronto acallats.

Rampal interpretó els ragtimes amb molta soltura, el pianista i el tuba lo acompanyaren molt bé. Unicament el bateria vaé algo mecànic i careia completament de swing.

Però esta velada me encantó perquè Rampal nos donó un complert homenage a un gran geni de la

música negra, a un gran precursor del jazz. Y realmente vaé molt bonic que un gran intèrpret de música clàssica com Jean Pierre Rampal nos recordara la obra del immortal Scott Joplin tan poc apreciats fins ara per els seus col·legues. Gràcies, Monsieur Rampal!

Alfredo Papo

PETER DELPHINICH i el seu Grup de Jazz
a l'auditori de la Caixa. Cicle "Ara, Jazz"
Presentat per l'Escola Studi Modern Music,
de Granollers.

Heus aquí uns músics joves practicants d'un jazz progressiu i d'avantguarda. Es mouen en l'univers jazzístic dels Coltrane, Monk, Gillespie, Parker, M. Davis. Sense concessions ni escapades nostàlgiques a gèneres anteriors al **bop**. Són d'una sola peça, convençuts del què es proposen. L'ur dicció planeja pels camins del jazz més dur, quasi —diríem— agressiu, aspre... Tot, des del so instrumental a la intensitat dels aparells microfònics, està pensat per a no sortir-se d'aquesta estètica. I això, és perfectament vàlid. Després, ve o no ve l'estar-hi d'acord, però aquesta apreciació ja és molt subjectiva. El grup de Delphinich, no s'aparta mai d'aquesta línia, cosa que patentitza la seua sinceritat.

Aquesta formació gira sempre a l'entorn del seu líder que toca contínuament a so obert, fortíssim, sense matisos **sub-tone** ni altres romanticismes amb els que no hi creu. Bon saxofonista, coneixedor de la tècnica d'aquest instrument, fet servir alternativament els diferents tipus d'aquesta família: el soprano, el tenor i el baríton, és precisament amb aquest últim quan es mostra més convincent.

Dels demés components, cal fer esment, també, del guitarrista Pere Soto, molt jove i molt ben preparat per a interpretar tota mena de jazz. Potser massa sovint es deixa endur per tics fàcils manllevats de la música rock.

Xavier Ortiz al baix elèctric i Ricard Hoherger a la bateria, compliren bé amb la seua tasca de suport als solistes.

Des d'aquí ens plau d'encoratjar l'Estudi Modern Music a prosseguir amb les seues actuacions a la nostra ciutat a l'expectativa de descobrir nous talents.